Dacă OLIMPIADA'76 ar fi mîine...?

CICLISMUL, PENTATLONUL MODERN ȘI HALTERELE DORESC SĂ CONTRIBUIE LA ASCENSIUNEA ROMÂNIEI IN IERARHIA OLIMPICĂ

Succesele obținute de luptători, canoiști, atlete, de reprezentanții altor discipline, au stimulat puternic pe sportivii și antrenorii din țara noastră. Dorința lor fermă este aceea de a contribui cu toate forțele, cu toată capacitatea și talentul lor la îmbogățirea reprezentativei României cu noi talente, cu performeri capabili să cucerească medalii, puncte prețioase pentru selecționata țării. Hotărîți să se ridice la înălțimea misiunii onorante pe care le-a încredințat-o partidul — aceea de a-și aduce în permanență contribuția la sporirea prestigiului sportiv internațional al României socialiste — ei muncesc cu pasiune pentru a dobindi la Montreal noi și prestigioase victorii.

Alături de sporturile consacrate, care și-au cucerit o veritabilă tradiție în a obține medalii la J.O., alte ramuri sportive se pregătesc să se apropie de nivelul exigențelor acestei mari competiții mondiale. Printre ele se află ciclismul, pentatlonul modern și halterele.

Ciclismul, prezent simbolic la München și Ciudad de Mexico, încearcă să se impună printr-un efort conjugat al tuturor forțelor. În ambele ramuri — șosea și pistă — există premise pentru ca, în sezoanele care preced intilnirea elitei de la Montreal, să fie realizate performanțe care să le asigure „pașaportul olimpic". În sinul acestei familii domnește o atmosferă entuziastă, ambiția și dăruirea aflîndu-se printre elementele care concură cu succes la fructificarea talentului.

Pentatlonul și halterele s-au impus în ultimul timp în marile întreceri continentale și mondiale. Există elemente talentate, tehnicieni pricepuți, condiții de exprimare a progresului. Iată de ce avem convingerea că, în perioada care urmează, colectivele acestor sporturi — prin străduințe continue — vor reuși să ridice clasa valorică a pentatlonului și halterelor, vor prezenta sportivi capabili să se impună în arena olimpică.

PASIUNEA ȘI PERSEVERENȚA — DETERMINANTE ÎN SUCCESELE PENTATLONULUI MODERN ROMÂNESC

Albert Covaci, Dumitru Spîrlea și Constantin Călina *(de la stînga la dreapta) surprinși de obiectivul aparatului de fotografiat în parcul „23 August", la un antrenament de pregătire fizică*

E un fapt pe care trebuie să-l consemnăm ca atare: pentatlonul modern nu cunoaște o mare răspîndire în țara noastră, prea puține fiind cluburile sau asociațiile sportive care pot dispune de baza materială reclamată de această disciplină sportivă. Într-adevăr, degetele unei singure mîini sînt suficiente pentru a număra cluburile și asociațiile care dau sportivi valoroși, constanți participanți la competițiile de anvergură. Cu toate acestea, pentatlonul modern din țara noastră s-a afirmat adesea în arena internațională, cu rezultate remarcabile, prestigioase, oferindu-ne acel exemplu minunat cînd — prin pasiune, perseverență, entuziasm — sînt înfrînte bariere ce adesea par de netrecut. Și dacă generația de acum 10—15 ani nu ne-a adus acele succese care să ne determine să-i includem pe pentatloniști în „eșalonul olimpic românesc", iată că, în ultimii ani, munca pasionată și pricepută a unui colectiv de antrenori și a unui grup restrîns de sportivi, însumînd ani de meticuloasă și răbdătoare cizelare a măiestriei, a avut ca rezultat alcătuirea unei echipe de juniori, de evidentă valoare, medaliată cu bronz la campionatele mondiale.

A fost primul semn că se poate face ceva, a fost stimulentul care a declanșat ambiții pentru performanțe și mai mari. Trimiterea echipei de pentatlon modern a țării noastre la Jocurile Olimpice de la München a apărut, astfel, nu numai ca un act temerar, ci și ca o măsură de recompensare a eforturilor de perfecționare a unui grup de sportivi inimoși, cu posibilități de afirmare, în ideea acumulării de experiență pentru alte confruntări de anvergură. Este adevărat, sportivii noștri au obținut rezultate modeste în marea încleștare olimpică (nici nu li se putea cere cu mult mai mult), dar cîștigul realizat avea să se vadă abia în anul următor, 1973, la campionatele mondiale de la Crystal Palace din Londra competiție în care selecționata țării noastre a ocupat poziția a V-a în lume, în următoarea componență: **Dumitru Spîrlea, Albert Covaci, Constantin Călina.** Este, fără îndoială, cel mai bun rezultat din palmaresul reprezentativei noastre, superior cu 7 locuri celui obținut la Jocurile Olimpice de la München și atestînd evidentul progres înregistrat de pentatlonul românesc într-o scurtă perioadă de timp. De altfel, mărturie în acest sens ne stau și bunele rezultate înscrise în cartea de vizită a sportivilor noștri în alte competiții internaționale ale anului trecut. În treacăt doar, vom aminti că Dumitru Spîrlea, campionul țării noastre, s-a clasat pe primul loc la Campionatele internaționale ale României, competiție în care echipa noastră a ocupat locul III, într-o companie extrem de valoroasă, în concursul disputat în Polonia atît echipa cît și Dumitru Spîrlea s-au situat pe poziția a treia, iar la Budapesta, în Campionatele internaționale ale Ungariei, în luptă cu cei mai buni pentatloniști din Uniunea Sovietică, R. P. Ungară etc., Spîrlea a obținut un merituos loc 6 la individual.

Ne-am respectat în modul cel mai riguros — ne declară antrenorul coordonator Gheorghe Tomiuc — **programul de pregătire pe care ni l-am propus și aceasta explică, în mare măsură, rezultatele înregistrate. Scopul nostru final pentru 1973 a fost obținerea unor performanțe bune la campionatele mondiale, și sîntem bucuroși că ne-am atins obiectivul. Aceasta ne creează obligații mari și trebuie să muncim cu și mai multă dăruire și conștiinciozitate în viitor pentru ca să putem confirma rezultatul de la Londra.**

Într-adevăr, nu e de loc de invidiat situația în care se află pentatlonul nostru modern. Dacă Olimpiada ar fi mîine, am dispune doar de 3—4 sportivi capabili să facă față dîrzei concurențe internaționale: **Dumitru Spîrlea, Albert Covaci, Constantin Călina și Francisc Rolik.** Ceea ce, s-o recunoaștem, este mult, mult prea puțin față de cerințele impuse azi de reprezentarea internațională la nivel înalt, mai ales dacă avem în vedere că alte țări dispun dacă nu de sute, atunci de zeci de sportivi gata oricînd să îmbrace tricoul echipei naționale.

Peste doi ani, este mai mult ca sigur că cei patru pentatloniști pe care-i aminteam vor dispune de mai multă experiență competițională, vor cîștiga în maturitate sportivă, vor ști să abordeze cu mai mare încredere marile întreceri. În mod realist privind lucrurile, firește că nu le putem cere medalii sportivilor care ne vor reprezenta la Jocurile Olimpice.

Mai întîi pentru că, în momentul de față, există în lume două mari forțe care domină autoritar, de mulți ani, arena internațională: Uniunea Sovietică și Ungaria. Aproape invariabil, titlurile olimpice și mondiale au revenit pentatloniștilor din aceste țări. Alături de ei cu șanse mari la locurile fruntașe concurează sportivii din S.U.A. și R. F. Germania. Apoi, trebuie să ne gîndim și la minusurile existente încă în pregătirea pentatloniștilor români. Spîrlea are mult de muncit pentru îmbunătățirea rezultatelor la înot și cros, Covaci — la scrimă și călărie, Călina — la înot și cros, Rolik — la călărie, tir și scrimă.

Iată de ce colectivul de specialiști condus de antrenorul Gheorghe Tomiuc și din care fac parte, între alții, Ion Bîrloiu, Ștefan Slăvescu, Ion Tripșa, Tiberiu Munteanu și dr. Liviu Cariadi, are o misiune importantă: aceea de a asigura nu numai menținerea, ci și creșterea măiestriei sportive a celor mai buni pentatloniști români, astfel ca, la Montreal, noi rezultate de valoare să se înscrie pe cartea de vizită a pentatlonului nostru modern.

Constantin MACOVEI

Lotul — ce se vrea și, credem sincer, va deveni olimpic — se reunește în unele perioade pentru antrenamente comune. Zilele reporterul nostru Dragoș Neagu *i-a surprins pe elevii antrenorului* Nicolae Voicu *la un rulaj pe șoseaua București — Ploiești*

CICLISMUL S-A ANGAJAT ÎN MAREA CURSĂ!

Ciclismul — prezență tradițională pe programul J.O. — constituie unul din punctele de atracție ale Olimpiadei. Răspîndirea sa pe întregul mapamond, spectaculozitatea probelor, nivelul înalt al performanțelor sînt atu-urile care-l recomandă și-l susțin. La Jocurile Olimpice sînt conferite 6 medalii de aur (și tot atîtea de argint și de bronz), dintre care 4 în întrecerile de velodrom și 2 în cele de șosea.

Apartenența ciclismului la familia olimpică a adus mari beneficii sportului cu pedale. În țările socialiste, Olimpiada a devenit un țel suprem pentru pistarzi și rutieri, obligîndu-i astfel la intense pregătiri, la găsirea celor mai eficiente soluții de argumentare a performanțelor, iar în țările occidentale a stăvilit — într-o oarecare măsură — exodul talentelor spre profesionism. Mai bine spus l-a întîrziat cu cîțiva ani, permițînd astfel ca nivelul amatorismului să înregistreze creșterea firească. În acest context ni se pare inoportună hotărîrea C.I.O. de a exclude o probă din programul competiției de pistă (tandemul), logic fiind — după opinia noastră — ca ea să fie înlocuită cu o alta. Mai ales că velodromul dispune de multe probe spectaculoase.

DOAR TREI PERFORMANȚE NOTABILE

Ciclismul românesc a fost reprezentat la 5 din cele 7 ediții postbelice ale Jocurilor Olimpice. Dintre acestea, el nu a reușit să se impună decît la două. În 1952, la Helsinki, a fost obținut un loc VI la pistă, iar în 1960, la Roma, locurile V (individual) și VI (echipe) la șosea. Deci doar trei performanțe notabile în decurs de 20 de ani. Cauzele sînt multiple. Una dintre ele, poate cea mai importantă, este aceea că, la o activitate redusă, numărul obiectivelor a fost prea mare. Răspîndirea puținelor forțe într-o prea mare suprafață competițională a dus, cum era și normal, la diminuarea potențialului și, implicit, la scăderea valorii rezultatelor. Deși un experiment reușit (cel al anilor 1960—1964) — în cadrul căruia antrenorul emerit Nicolae Voicu dovedise că avem și forțe și talente — ar fi trebuit să ne conducă spre specializarea în probele contratimp, s-a sacrificat — de dragul unor deplasări și al unor rezultate facile, nesemnificative — principiul, lăsîndu-se să domnească neorînduiala. Zadarnice au fost eforturile (sporadice) de a se pune pe picioare o echipă de contratimp, inutile au fost investițiile, din moment ce ele n-au fost făcute pe baza unui plan de perspectivă, urmărit și susținut cu atenție. În această situație, lipsit de perspective clare, de suportul moral și material al unui obiectiv major, ciclismul românesc s-a plasat pe o linie descendentă, a coborît vertiginos în ierarhia disciplinelor sportive de la noi.

În atari condiții, problema includerii sale pe lista sporturilor olimpice a fost socotită fără obiect. De abia atunci s-au trezit ambițiile... Și cum este bine mai tîrziu decît niciodată, sportul cu pedale românesc (noțiunea include federație, cluburi, antrenori, sportivi) s-a așternut pe muncă, și-a accelerat la maximum viteza pentru a recupera handicapul.

DIN NOU, LA DRUM!

Spre norocul său, ciclismul nostru n-a fost părăsit total. Cîțiva foști sportivi — cu mai mult sau mai puțin renume în sportul cu pedale de la noi și în cel internațional — deveniți antrenori la școlile sportive nr. 1 și nr. 2 din București, precum și la o serie de secții din provincie (Brăila, Plopeni, Constanța, Tg. Mureș, Cluj ș.a.) au continuat să creadă în „steaua ciclismului" și au pregătit, fiecare la nivelul de pricepere pe care-l are, noi generații de rutieri și pistarzi. Timpul și competițiile au cernut zecile de candidați la glorie, oprindu-i pentru perfecționarea măiestriei doar pe cei talentați, sîrguincioși, dispuși la sacrificii pentru dobîndirea performanțelor. Din rîndul lor, tehnicienii federației au alcătuit un lot de 16 sportivi și au început pregătirea în probele olimpice. Pregătire care are ca scop impunerea în fața selecționerilor echipei olimpice a României — în prima etapă, și relansarea ciclismului nostru pe orbita performanțelor la J.O. — în a doua etapă.

Ca întotdeauna cînd ciclismul este la răscruce, s-a făcut apel la cel mai bun tehnician — antrenorul emerit Nicolae Voicu. Personalitate proeminentă a sportului nostru, prof. Nicolae Voicu și-a asumat — în condițiile unui sprijin tehnic, moral și material susținut și continuu — responsabilitatea de a încerca să realizeze obiectivele deosebit de grele pe care federația și le-a fixat. A pornit cu entuziasm la drum și, în ciuda unei suite de obstacole, a reușit să pună la punct un program de pregătire, pe care — în parte — l-a și realizat. Există, desigur, niște premise: priceperea antrenorului, talentul și sîrguința sportivilor. Ele sînt însă insuficiente în această acțiune de mare curaj și răspundere față de destinele unui sport îndrăgit la noi, cu tradiție în România. Pentru ca izbînda să încununeze munca titanică la care s-au angajat forțele de elită ale sportului cu pedale este, însă, nevoie de mult credit, de un sprijin poate chiar mai mare decît cel acordat unor discipline aflate în fruntea ierarhiei internaționale. Atitudinea favorabilă a forurilor diriguitoare, simpatia generală pentru acest sport al curajului și îndemînării se cer a fi materializate. În acest fel, cu forțe reunite, ciclismul românesc poate să obțină performanțe de valoare la cea mai mare competiție sportivă mondială.

VELODROMUL ÎȘI DEPUNE — ȘI EL — CANDIDATURA

În momentul de față, în proba de 1 000 m cu start de pe loc avem trei sportivi cu șanse de a obține rezultate superioare. Este vorba de Ștefan Laibner, Anton Neagoe și Atila Telegdi. Vom recunoaște — din capul locului — talentul lor, perspectivele pe care le au. Dar, nu vom fi de acord cu pretențiile exagerate, cu faptul că ei cer foarte mult înainte de a da ceva. În această probă, pot fi obținute performanțe remarcabile și pe velodromul Dinamo, urmînd ca ele să deschidă drumul spre competițiile de amploare. Totul depinde de conștiinciozitatea sportivilor în pregătire și de măiestria cu care antrenorul Mircea Mihăilescu va ști să conducă procesul instructiv-educativ. Deci, sprijin efectiv și acestei ramuri a sportului cu pedale, dar și dăruire, rezultate de valoare acasă, înainte de a fi prezentați peste hotare.

Hristache NAUM

LOTUL DE FOND-ȘOSEA

	Vîrsta	Clubul	
Vasile Teodor	27	Dinamo	[illegible]
Nicolae Frunză	19	C. S. Brăila	[illegible]
Costel Cirje	22	Dinamo	[illegible]
Teodor Drăgan	22	Voința Bu[illegible]	[illegible]
Ion Cosma	26	Dinamo	[illegible]
Costel Vizitiu	19	C. S. B[illegible]	[illegible]
Viorel Murineanu	22	Dinam[illegible]	[illegible]
Marian Ferfelea	22	Stea[illegible]	[illegible]
Mircea Ramașcanu	21	[illegible]	[illegible]cu
Constantin Banciu	19	[illegible]	[illegible]oica
Valentin Ilie	[illegible]	[illegible]	N. Voicu
Valentin Hoța	[illegible]	[illegible]	I. Dorgo
Nicolae Voican	[illegible]	[illegible]	N. Voicu
Romeo Gherlan	[illegible]	[illegible]ța	I. Ardeleanu
Nicolae State	[illegible]	[illegible]	N. Voicu
Constantin Cirstea	20	[illegible]	C. Voicu

LOTUL DE PISTA

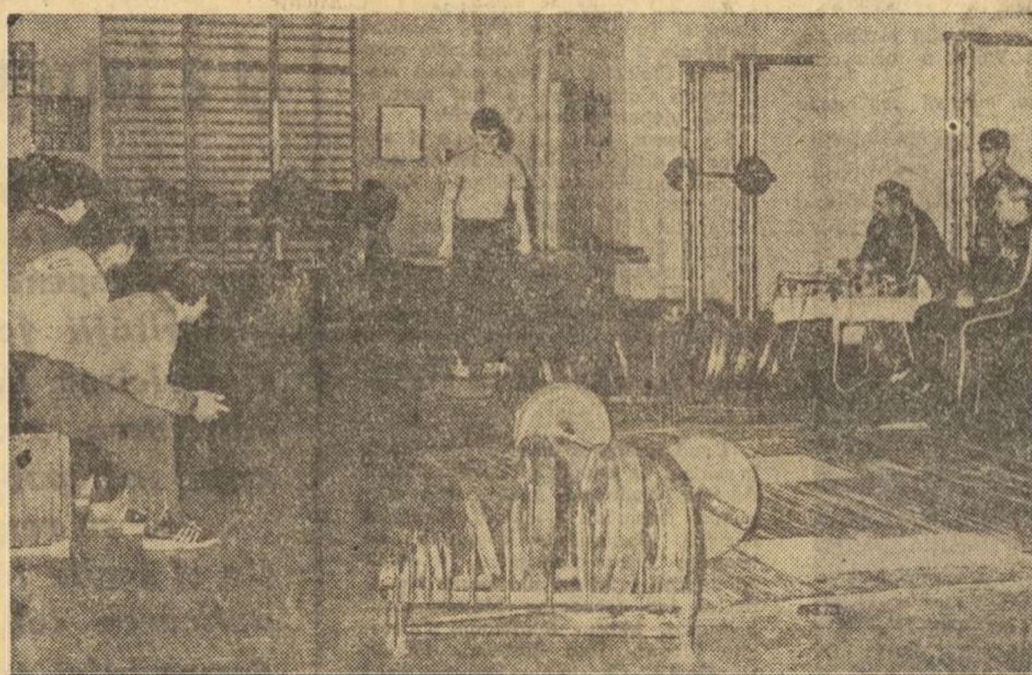
Ștefan Laibner	24	Dinamo	M. Mihăilescu
Anton Neagoe	21	Dinamo	M. Mihăilescu
Atila Telegdi	20	Dinamo	M. Mihăilescu

OBIECTIVE FOND-ȘOSEA (100 KM CONTRATIMP ECHIPE)

	C. B.	C. M.	J. O.	Timp
1974	loc I	loc IV-VI	—	2h09
1975	—	loc III-IV	—	2h08
1976	—	—	loc I-III	2h07

OBIECTIVE PISTA (1000 M CU START DE PE LOC)

	1974	1975	1976
Ștefan Laibner	1:08,5	1:08,3	1:08,0
Anton Neagoe	1:08,5	1:08,3	1:08,0
Atila Telegdi	1:10,0	1:09,3	1:09,0

La antrenamentul lotului olimpic de haltere — Foto: V. BAGEAC

LOTUL OLIMPIC DE HALTERE — 1974

Nr. crt.	Numele și prenumele	Clubul Asociația	Categ. de greutate	Realizat 1973	Progres în kg. față de 1972	Obiectiv 1974
			GRUPA A			
1.	Ion Hortopan	Olimpia Buc.	52 kg.	217,5	17,5	220,5
2.	Vasile Daniel	Steaua	60 kg.	240	22,5	252,5
3.	Sp. Herghelegiu	C.S.M. Cluj	110 kg.	340	30	350
			GRUPA B			
1.	Vasile Iancu	Steaua	52 kg.	200	20	212,5
2.	Marian Grigoraș	Rapid Buc.	60 kg.	250	22,5	260
3.	Aurel Miuț	Rapid Buc.	67,5 kg.	277,5	17,5	290
4.	Dr. Ciorosian	Steaua	67,5 kg.	240	40	255
5.	Gh. Bercea	S.N. Constanța	75 kg.	282,5	20	297,5
6.	Gh. Miinea	Petrolul Pl.	82,5 kg.	307,5	20	320
7.	Vasile Deac	Steaua	+110 kg.	337,5	27,5	355

SUCCESELE HALTEROFILILOR POT DEVENI ȘI MAI MARI

Pentru a micșora decalajul existent trebuie să se țină seama de mai mulți factori: îmbunătățirea tehnicii, mărirea numărului de ore afectat pregătirii, lărgirea bazei de masă

Nu exagerăm deloc, dacă afirmăm că anul 1973, a fost unul dintre cei mai rodnici în obținerea unor succese și a afirmării pe plan internațional în cei aproape 30 de ani de existență a sportului cu haltere din țara noastră. Cele 29 de recorduri naționale de seniori și 21 de juniori, ca și unele afirmări pe plan internațional sînt dovezi grăitoare ale unor progrese remarcabile. Și, pe baza datelor statistice, ne permitem să afirmăm că aceste succese ar putea fi repetate, chiar dacă... „Olimpiada ar avea loc mîine".

Realizările obținute se datoresc unor factori de care sînt legate îmbunătățirile metodelor de antrenament, pregătirea fizică și tehnică. Dar, pentru a depăși nivelul actual al performanțelor se cere acum, mai mult decît oricînd, o pregătire conștiincioasă, o totală dăruire pentru realizarea scopului propus. Acei antrenori și halterofili care au înțeles acest imperativ au și cules primele satisfacții. Fără îndoială, că pentru atingerea marilor performanțe, trebuie create condiții materiale corespunzătoare (o alimentație adecvată, săli de antrenament bine utilate etc.), care, în continuare vor fi din ce în ce mai mult îmbunătățite. În marile centre din țară, unde sportul halterelor ocupă un loc de frunte (București, Cluj, Constanța), condițiile de pregătire a sportivilor fruntași se desfășoară la nivelul unor exigențe sporite. Există săli utilate cu o aparatură modernă pentru exerciții specifice și ajutătoare, unde majoritatea sportivilor se pot pregăti în condiții optime.

Decalajul trebuie micșorat

Dacă la unele categorii de greutate (muscă — 52 kg; ușoară — 67,5 kg; și grea — 110 kg) au fost obținute cîteva rezultate de valoare, în schimb, la altele, la ora actuală, decalajul între cele mai bune performanțe din lume și cele realizate de sportivii noștri, este foarte mare. Pentru a da unele exemple, este suficient să arătăm, că la majoritatea categoriilor există o diferență de 25—40 kg. între recordmanii țării noastre și cei mondiali, iar la altele (la categoriile grea și supergrea), această diferență depășește chiar 60 kilograme!

Problema realizării marilor performanțe stă de mai mult timp în centrul preocupărilor federației noastre de specialitate și a tehnicienilor. Se constată că avem juniori talentați, cu perspective, dar după ce ei ating un nivel mediu, progresele stagnează, ba chiar la unii se observă un regres sau o plafonare. Au existat multe greșeli în metodica de antrenament: fie că ele au fost prea mult axate pe dezvoltarea forței, în detrimentul tehnicii, fie că volumul de muncă pentru mărirea puterii a fost prea mic. Antrenorul sovietic A. I. Bojko, care se află în țara noastră și conduce împreună cu Lazăr Baroga pregătirile lotului olimpic, a observat unele deprinderi greșite în tehnica halterofililor fruntași și acum se străduiește să le corecteze. Fără îndoială, că această muncă este dificilă, cere multă răbdare (și chiar timp), pentru că în mod firesc, e mai greu să corectezi unele deprinderi învățate greșit, decît să începi munca cu tineri folosind din capul locului o tehnică corespunzătoare. Iată de ce, antrenorii noștri vor trebui să pună un accent deosebit pe elementele tinere, să-i învețe de la începutul activității lor însușirea unei tehnici perfecte.

Despre mărirea numărului de halterofili și a orelor de pregătire

Nu este un lucru necunoscut că creșterea calitativă este determinată de baza de masă pe care o are o disciplină sportivă. În prezent, în țară există 41 secții de haltere cu un efectiv de circa 900 de halterofili activi, clasificați, care sînt pregătiți de aproximativ 30 de antrenori salariați și de alte cîteva zeci de instructori. Firește, cifrele sînt, în prezent, relativ mici, pentru a se putea vorbi, în adevăratul sens al cuvîntului, de o bază de masă, de unde să fie recrutați, în permanență, tineri cu perspective pentru loturile naționale. Una din formele de atragere a tineretului spre sportul cu haltere este, fără îndoială, culturismul. Deși interesul pentru culturism în întreaga țară este foarte mare, în această direcție, cluburile și asociațiile sportive nu s-au preocupat de înființarea unor asemenea secții. Cum este posibil ca secții de haltere fruntașe, ca C.S.M. Cluj, Rapid Oradea, Steagul roșu Brașov, Vagonul Arad și Universitatea Iași să nu aibă secții de culturism?

O altă cale foarte importantă pentru îmbunătățirea rezultatelor o constituie mărirea numărului de ore afectat antrenamentului. Numărul de circa 600 de ore de antrenamente pe an efectuate de componenții lotului olimpic și a celor 450 de ore folosite de către halterofilii echipelor fruntașe, constituie cifre mult prea mici față de actualele exigențe internaționale. Începînd din 1974, numărul orelor de antrenamente se va apropia de 1000 pentru membrii loturilor și de 600 ore pentru ceilalți sportivi.

★

Printre obiectivele prevăzute de forul de specialitate în 1974 se află unele care privesc direct obținerea unor rezultate de valoare internațională. Iată-le: „ocuparea unui loc (4—6) la campionatele mondiale (care de fapt, echivalează cu Jocurile Olimpice), cucerirea a două medalii de bronz la campionatele europene și ocuparea altor două locuri printre primii șase clasați. La competițiile cu caracter regional se prevede ocuparea locului III la Cupa Dunării și locul II la Balcaniadă".

Obiectivele sînt, la prima vedere, destul de modeste. Dar cum Olimpiada nu va avea loc mîine, ci în 1976, obiectivele pentru această grandioasă competiție vor trebui să fie mai mari. Și nu ne îndoim, că printr-o muncă perseverentă, conștiincioasă, așa cum s-au obișnuit să lucreze în ultima vreme halterofilii, ele vor fi realizate.

Bilanț internațional

În competițiile internaționale mai importante s-au obținut următoarele rezultate:

— O medalie de bronz la smuls și locul VI la total la campionatele mondiale *(Ion Hortopan)*;

— O medalie de bronz și locul IV la total *(Ion Hortopan)* și locul VI la total *(Zoro Fiat)* la campionatele europene;

— Două titluri balcanice *(Ion Hortopan și Spiridon Herghelegiu)*, 5 medalii de aur, 18 medalii de argint, 3 medalii de bronz, locul II pe echipe la Jocurile Balcanice;

— Patru recorduri europene de juniori *(Vasile Daniel la aruncat)*;

— Două victorii internaționale *(România — Italia — 8—1; România — R.S.S. Bielorusă 8—1)*.

Ion OCHSENFELD